

Sygn. akt VI ACa 1529/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Regina Owczarek - Jędrasik

Sędzia SA – Marek Podogrodzki

Sędzia SO del. – Jadwiga Smołucha (spr.)

Protokolant: – sekr. sądowy Mariola Frąckiewicz

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 28 czerwca 2012 r.

sygn. akt XVII AmE 180/10

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VIA Ca 1529/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 lipca 2010 r. nr (...) pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył powodowemu przedsiębiorstwu (...) S.A. z siedzibą w G. karę pieniężną w wysokości 0,0019 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2009 tj. 100 000 zł za to, że prowadząc działalność koncesjonowaną w zakresie świadczonej usługi kompleksowej stosuje taryfę niezgodnie z określonymi w niej warunkami tj. kwalifikuje jednostki penitencjarne w części bytowej do innych grup taryfowych niż określone w punkcie 3.1.3. taryfy.

W uzasadnieniu decyzji Prezes URE podał, że w toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalił, iż w przypadku 21 jednostek penitencjarnych przedsiębiorstwo dopuściło się naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo energetyczne, stosując taryfę niezgodnie z określonymi w niej warunkami. Pozwany wyraził pogląd, że do grup taryfowych G zaliczani są odbiorcy pobierający energię elektryczną na potrzeby wiejskich i miejskich gospodarstw domowych, nie prowadzący działalności gospodarczej oraz dla pomieszczeń gospodarczych związanych z prowadzeniem tych gospodarstw. Do grup tych są również zaliczeni odbiorcy zużywający energię elektryczną na potrzeby lokali o charakterze zbiorowego zamieszkania, takich jak jednostki penitencjarne w części bytowej,

jak również znajdujące się w tych lokalach pomieszczenia pomocnicze, tj. czytelnie, pralnie, kuchnie, pływalnie, warsztaty itp., służące potrzebom bytowym mieszkańców i nieposiadające charakteru handlowo – usługowego. Natomiast pomieszczenia administracyjne w jednostkach penitencjarnych powinny być traktowane tak jak np. budynki administracji domów mieszkalnych czy budynki administracyjne w jednostkach wojskowych, a więc jako lokale, które nie mają wyłącznie charakteru bytowego i nie powinny być rozliczane w grupach G. Powyższe dotyczy tylko tych przypadków, dla których istnieją możliwości techniczne rozdzielania instalacji elektrycznej na część bytową i administracyjną. Natomiast w pozostałych przypadkach, z uwagi na niewielki udział tych pomieszczeń w zużyciu energii elektrycznej przez odbiorcę, jakim jest zakład penitencjarny, cały obiekt powinien być rozliczany w grupie taryfowej G. Wymierzając wysokość kary pieniężnej pozwany uwzględnił sytuację finansową powoda. Przychód uzyskany przez powoda z działalności związanej z obrotem energią elektryczną, wyliczony przez powoda na podstawie faktur wystawionych wszystkim odbiorcom wyniósł 3 873 799,5 tys. zł, w tym jednostkom penitencjarnym 3 566,3 tys. zł. Natomiast przychód uzyskany przez powoda w 2009 r. wyniósł 5 175 808,2 tys. zł. Zatem wymierzona kara w wysokości 0,0019 % uzyskanego przychodu w 2009 r. nie spowoduje spadku wskaźnika rentowności oraz nie pogorszy sytuacji finansowej powoda. Badając stopień szkodliwości czynu powód wziął pod uwagę fakt, że problem dotyczy aż 21 spośród 51 rozpatrywanych obiektów przyłączonych do sieci (...) S.A. i obsługiwanych przez (...) S.A. Wśród pozostałych 30 obiektów 21 z nich rozliczanych jest dotychczas wg grupy G1X i 9 wg innych grup taryfowych, zgodnie z ich przeznaczeniem użytkowym, ze względu na fakt iż w ich skład nie wchodzi pomieszczenia mieszkalne. Różnica w płatnościach za energię elektryczną, gdyby odbiorcy zakwalifikowani obecnie do grup innych niż określone w taryfie, rozliczani byli według grup taryfowych G12 lub G11 wyniosłaby w I półroczu 2009 r. ok. 335 tys. zł. Przy uwzględnieniu opłat za dystrybucję energii elektrycznej różnica w płatnościach w I pierwszym półroczu 2009 r. wyniosłaby ok. 148 tys. zł (bez uwzględnienia przekroczeń mocy umownej i rozliczeń za energię bierną). Przy wymiarze kary pozwany wziął pod uwagę, że powód dotychczas nie był ukarany karą pieniężną, co miało bezpośrednie przełożenie na wysokość kary znacznie niższą od limitu wyznaczonego przez prawo. W ocenie pozwanego wysokość wymierzonej kary jest odpowiednia dla wypełnienia represyjno – wychowawczej roli oraz niezbędna dla wymuszenia przestrzegania obowiązków koncesjonariusza., polegających m.in. na właściwym stosowaniu taryfy.

10 sierpnia 2010 r. powód wniósł odwołanie od decyzji Prezesa URE, zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej uchylenie bądź zmianę polegającą na odstąpieniu od wymierzenia kary oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Powód zarzucił decyzji błędną wykładnię pkt. 3.1.3. taryfy, polegającą na przyjęciu, że zakresem taryfy objęci są odbiorcy, wobec których powód nie ma publicznoprawnego obowiązku świadczenia usługi kompleksowej, a także naruszenie art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 6 ustawy – Prawo energetyczne, polegające na przyjęciu, że powód miał wyłączny wpływ na stosowanie zasad rozliczeń innych niż wynikające z zatwierdzonej taryfy. W uzasadnieniu powód podniósł, że w jego ocenie wyłącznym adresatem taryfy powinni być odbiorcy w gospodarstwach domowych, przyłączeni do sieci danego (...), niekorzystający z prawa wyboru sprzedawcy, którym powód jest obowiązany świadczyć usługę kompleksową zgodnie z art. 5a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne. Taryfa powoda w pkt. 1.1. stanowi, że obowiązuje ona odbiorców grup taryfowych G przyłączonych do sieci (...) S.A., dla których powód świadczy usługę kompleksową. Kryterium obowiązku świadczenia usługi kompleksowej powinno być, zdaniem powoda, każdorazowo brane pod uwagę przy kwalifikacji odbiorcy takiej usługi do grupy G. Wobec powyższego, w ocenie powoda, szeroka interpretacja pkt. 3.1.3. taryfy, bez uprzedniego zbadania czy podmiotowi wskazanemu w tym przepisie powód jest obowiązany na mocy ustawy świadczyć usługę kompleksową jest nieuprawniona, a ponadto powoduje, że unormowanie taryfowe jest łatwe do obejścia. Powód podniósł ponadto, że kwalifikacji do określonej grupy taryfowej nie dokonuje jednostronnie lecz na wniosek odbiorcy. Umowy badane przez pozwanego w toku postępowania zostały zawarte dla celów działalności penitencjarnej, prowadzonej przez profesjonalne podmioty, które na równi z powodem powinny, wedle art. 355 § 2 k.c., zachować ponadprzeciętną staranność. Zakwalifikowanie tych podmiotów do grup innych niż G odbyło się na ich wniosek lub przy ich wydatnym udziale.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany potrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

W piśmie procesowym z 2 marca 2011 r. powód podniósł, że zaproponowana przez niego wykładnia pkt. 3.1.3. taryfy ma charakter celowościowy i zasadza się na prezentowanym wielokrotnie przez pozwanego założeniu, że grupa klientów w rozliczeniach z którymi funkcjonuje obowiązek przedkładania taryf do zatwierdzenia to odbiorcy w gospodarstwach domowych. Powód podniósł również, że postanowienia pkt. 3.1.3. taryfy znalazły się w taryfie powoda pod naciskiem pozwanego.

Wyrokiem z 28 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie sądu okręgowego zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych.

Powód jest przedsiębiorcą energetycznym zajmującym się m.in. wytwarzaniem oraz handlem energią elektryczną. Decyzjami z 2 stycznia 2009 r. i 18 grudnia 2009 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 47 ust. 1 i 2 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, po rozpatrzeniu wniosku powoda zatwierdził ustaloną przez powoda dla odbiorców w grupach taryfowych G (przyłączonych do sieci (...) S.A.), taryfę dla energii elektrycznej na okres odpowiednio do dnia 31 grudnia 2009 r. i 31 grudnia 2010 r. Zgodnie z treścią obowiązującej w dacie wszczęcia postępowania administracyjnego taryfy dla energii elektrycznej zatwierdzonej dla (...) S.A. przez Prezesa URE, w części określającej zasady kwalifikacji odbiorców do grup taryfowych (ppkt 3.1.3 lit. C) zostało wskazane, iż do grup taryfowych G zaliczani są odbiorcy pobierający energię elektryczną niezależnie od poziomu napięcia i wielkości mocy umownej na potrzeby: lokali o charakterze zbiorowego zamieszkania, tj. domów akademickich, internatów, hoteli robotniczych, klasztorów, plebanii, wikariatów, kanonii, rezydencji biskupich, domów opieki społecznej, hospicjów, jednostek penitencjarnych w części bytowej, domów dziecka, jak też znajdujących się w tych lokalach pomieszczeń pomocniczych tj. czytelnia, pralni, kuchni, pływalni, warsztatów itp., służących potrzebom bytowo – komunalnym mieszkańców i nie mających charakteru handlowo – usługowego. Pkt. 3.2.3. taryfy powoda stanowi, że odbiorcy za sprzedaną energię elektryczną rozliczani są według cen właściwych dla poszczególnych grup taryfowych. W związku z docierającymi do Prezesa URE sygnałami o kwalifikowaniu przez powoda jednostek penitencjarnych w części bytowej do grup taryfowych innych niż określone w pkt. 3.1.3. jego taryfy i po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, pismem z 10 sierpnia 2009 r. Prezes URE wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej powodowi oraz wezwał do złożenia wniosków dowodowych oraz stosownej dokumentacji. W piśmie z 31 sierpnia 2009 r. powód przesłał wykaz 51 jednostek penitencjarnych przyłączonych do sieci (...) S.A., wśród których 19 rozliczanych jest według grupy (...) i 2 według grupy taryfowej (...). Pozostałe jednostki zakwalifikowane są do grup taryfowych (...) (5 obiektów), (...) (4 obiekty), (...) (1 obiekt), (...) (2 obiekty), (...) (8 obiektów), (...) (2 obiekty), (...) (1 obiekt), (...) (1 obiekt) i (...) (6 obiektów). Na podstawie wykazów oraz wyjaśnień powoda pozwany ustalił, że w przypadku 21 jednostek penitencjarnych powód zakwalifikował je do innych, niż do grupy G, grup taryfowych, a tym samym rozliczał tych odbiorców w sposób dla nich mniej korzystny, a przy tym niezgodny z posiadaną taryfą.

Biorąc po uwagę powyższy stan faktyczny sąd okręgowy uznał zarzuty powoda za bezzasadne. Autorem taryfy był powód, albowiem zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne to przedsiębiorstwa energetyczne ustalają taryfy, które następnie przedstawiają Prezesowi URE do zatwierdzenia. O tym, że treść taryfy nie została powodowi narzucona świadczy też okoliczność, iż nie odwołał się on od decyzji zatwierdzającej taryfę, jak też nie wystąpił z żądaniem uchylecia decyzji taryfowej w stosownym czasie. Treść spornego postanowienia pkt. 3.1.3 taryfy jest jasna i odnosi się wprost do jednostek penitencjarnych w części bytowej. Nie można zatem ograniczyć zakresu stosowania taryfy odnośnie zaliczania odbiorców do grup taryfowych G tylko do odbiorców w gospodarstwach domowych, wobec których powód ma publicznoprawny obowiązek świadczenia usługi kompleksowej. Aktualną taryfą związane są strony, a także sąd, który nie może kwestionować prawidłowości obowiązującej decyzji administracyjnej. Powód dokonując kwalifikacji odbiorcy do grupy taryfowej działa wprawdzie na wniosek odbiorcy, jednakże ta kwalifikacja musi być zgodna z obowiązującymi w tym zakresie zapisami zatwierdzonej dla powoda taryfy, gdyż to nie po stronie wnioskodawcy lecz po stronie przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie obrotu energią elektryczną leży kompetencja do właściwego zakwalifikowania określonego podmiotu do konkretnej grupy taryfowej. W zaistniałych okolicznościach zasadnym było nałożenie przez prezesa URE na powoda kary pieniężnej za stosowanie

taryfy niezgodnie z określonymi w niej warunkami tj. za czyn opisany w art. 56 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo energetyczne. Prezes URE przy wymiarze kary w sposób prawidłowy zastosował art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne, określający przesłanki wymiaru kary tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. W ocenie sądu okręgowego wymierzona kara pieniężna, odpowiadająca 0,0019% uzyskanego przychodu w 2009 r., nie będzie zbyt dotkliwa i pozwoli osiągnąć cele określone dyrektywami wymiaru kary.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- 1) naruszenie art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez niewłaściwe przyjęcie, że powód podlega karze pieniężnej, pomimo tego że w przypadku 17 zakładów penitencjarnych umowy zostały zawarte przez poprzednika prawnego powoda
- 2) niezastosowanie art. 5 k.c. przez brak ustalenia jaki faktycznie był zamiar powoda
- 3) nieuwzględnienie przy orzekaniu przez sąd art. 6 k.c. poprzez bezpodstawne uznanie przez sąd okręgowy, że pozwany organ udowodnił okoliczności uzasadniające nałożenie na powoda kary pieniężnej w zaskarżonej kwocie 100 000 zł
- 4) naruszenie art. 233 § 1 k.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i niedokonanie wszechstronnej oceny materiału dowodowego, w wyniku pominięcia, w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, okoliczności zawarcia większości umów sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji przez poprzednika prawnego powoda, co miało wpływ na przyjęcie przez sąd okręgowy, że pozwany organ miał podstawę do nałożenia na stronę odwołującą kary pieniężnej
- 5) naruszenie art. 328 k.p.c. poprzez błędy w ustaleniach faktycznych polegające na wybiórczym uwzględnieniu faktów
- 6) sprzeczność ustaleń sądu okręgowego z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego z pominięciem stanowiska strony odwołującej się zajętego w toku postępowania administracyjnego
- 7) niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla wymierzenia kary pieniężnej, w szczególności poprzez brak ustalenia czy zachodzą podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary.

W związku z powyższymi zarzutami powód wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie decyzji pozwanego z 21 lipca 2010 r.
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w obu instancjach, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych
- 3) rozpoznanie w trybie art. 380 k.p.c. postanowienia sądu I instancji oddalającego wniosek dowodowy powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. Z.,

ewentualnie, w razie uznania przez sąd II instancji, że zachodzą przesłanki z art. 386 § 4 k.p.c., o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach instancji odwoławczej.

Sąd apelacyjny zważył, co następuje.

Sąd apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną sądu pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 6 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto stosuje ceny lub stawki opłat wyższe od zatwierdzonych lub stosuje taryfę niezgodnie z określonymi w niej warunkami. Trybunał Konstytucyjny uznał, że określona w art. 56 prawa energetycznego kara pieniężna nakładana

jest na podstawie odpowiedzialności obiektywnej, wynikającej z samego faktu naruszenia norm prawnych (wyrok TK z 29.04.1998 r., K 17/97, OTK 1998/3/30; wyrok TK z 26.03.2002 r., SK 2/01, OTK-A 2002/2/15). Konsekwencją przyjęcia przez ustawodawcę zasady odpowiedzialności obiektywnej jest odpowiedzialność karnoadministracyjna adresatów obowiązków administracyjnoprawnych w sytuacji spełnienia przez nich przesłanek określonych w art. 56 ust. 1 pkt. 1-27 i 33-33 prawa energetycznego, niezależnie od możliwości przypisania winy. Odpowiedzialność za zachowanie zagrożone karą pieniężną oparte jest więc na zasadzie ryzyka, a stopień zawinienia ma znaczenie wyłącznie w zakresie określenia wysokości kary pieniężnej. Zgodnie bowiem z art. 56 ust. 6 prawa energetycznego Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej.

W niniejszej sprawie niesporne jest, że powód obciążał część swoich odbiorców opłatami w sposób niezgodny z warunkami określonymi taryfą, na skutek błędnego przypisania ich do grup taryfowych. Okoliczność, iż umowy, w których określono grupy taryfowe, ze znaczną częścią tych odbiorców zawierał poprzednik prawny powoda, nie ma znaczenia dla istnienia odpowiedzialności karnoadministracyjnej powoda, albowiem powód odpowiada na zasadzie ryzyka za nieprawidłowe stosowanie zatwierdzonych dla niego taryf. Znamiona deliktu administracyjnego tj. stosowania taryfy niezgodnie z określonymi w niej warunkami (art. 56 ust. 1 pkt 6 prawa energetycznego) wyczerpywało już samo naliczanie opłat niezgodnie z zasadami określonymi taryfą, niezależnie od tego kto wcześniej dokonał nieprawidłowego zakwalifikowania odbiorców do grup taryfowych. Z uwagi na obiektywny charakter odpowiedzialności karnoadministracyjnej powoda dla jej powstania nie ma również znaczenia zamiar powoda. Niezasadne są zatem zarzuty apelacyjne powoda co do naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 6 prawa energetycznego oraz art. 5 i 6 k.c.

W niniejszej sprawie powód nie wykazał również by zaistniały przesłanki ekskulpujące od nałożenia kary. Zgodnie z art. 56 ust. 6a prawa energetycznego Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. W niniejszej sprawie Prezes URE badając stopień szkodliwości czynu wziął pod uwagę, że stwierdzone naruszenie dotyczy 21 spośród 51 badanych odbiorców – jednostek penitencjarnych, a różnica w płatnościach, gdyby ci odbiorcy byli rozliczani według właściwych grup taryfowych, wyniosłaby w I półroczu 2009 r. ok. 335 tys. zł, zaś przy uwzględnieniu opłat za dystrybucję energii elektrycznej - ok. 148 tys. zł (bez uwzględnienia przekroczeń mocy umownej i rozliczeń za energię bierną). Liczba podmiotów dotkniętych naruszeniem oraz wysokość poniesionych przez nie w związku z tym bezprawnych obciążeń nie pozwala na przyjęcie znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu powoda. Powód nie wykazał też by stosując taryfy dochował należytej staranności, uwzględniającej zawodowy charakter działalności (art. 355 § 1 k.c.). Przejmując zobowiązania wynikające z umów zawartych przez jego poprzednika prawnego powód powinien sprawdzić zgodność tych umów z prawem, skoro miał je dalej wykonywać i skoro od określonej w umowie grupy taryfowej zależała wysokość opłat naliczanych na podstawie taryfy. Powód nie wykazał by podjął jakiegokolwiek działania zmierzające do ustalenia, czy przejęte umowy są zgodne z zatwierdzonymi dla niego taryfami. Powód nie wykazał również w żaden sposób by zaprzestał dalszego naruszania prawa.

Niezasadny jest zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 k.p.c. gdyż powód nie wykazał by sąd pierwszej instancji przy ocenie materiału dowodowego i ustalaniu stanu faktycznego uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego bądź bezpodstawnie pominął istotne dowody. Dla stwierdzenia takich naruszeń niewystarczające jest wyłącznie subiektywne przekonanie strony o odmiennej, niż przyjęta przez sąd, ocenie dowodów.

W myśl art. 3 pkt 17 prawa energetycznego taryfa, spełniająca przesłanki dotyczące jej wprowadzenia, wiąże określonych w niej odbiorców i będące jej autorem przedsiębiorstwo energetyczne. Niewątpliwie na gruncie obowiązujących przepisów swoboda przedsiębiorstw energetycznych co do kształtowania taryfy jest ograniczona określonymi ustawowo zasadami ramowymi (art. 45 prawa energetycznego) oraz wymogiem zatwierdzenia taryfy przez Prezesa URE (art. 47 prawa energetycznego), który może przez to oddziaływać na kształt taryfy, jednak to nie zwalnia przedsiębiorstw energetycznych z obowiązku ścisłego respektowania postanowień wprowadzonej zgodnie z prawem taryfy. W niniejszej sprawie moc wiążąca ustalonych przez powoda i zatwierdzonych przez Prezesa URE

taryf dla energii elektrycznej dla odbiorców w grupach taryfowych G (przyłączonych do sieci (...) S.A.), na okres odpowiednio do dnia 31 grudnia 2009 r. i 31 grudnia 2010 r., nie budzi wątpliwości. Wobec powyższego sąd pierwszej instancji zasadnie oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. Z., powołanego na okoliczność ustalenia w jaki sposób doszło do ukształtowania treści tych taryf, albowiem nie jest to fakt, który miałby dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), .

Sąd okręgowy dokonał prawidłowej weryfikacji decyzji Prezesa URE w zakresie wysokości wymierzonej kary pieniężnej, badając wszystkie przesłanki normatywne wymiaru kary określone w art. 56 ust. 6 i 3 prawa energetycznego. Kara w wysokości 100 000 zł, odpowiadającej 0,0019 % przychodu z działalności koncesjonowanej powoda, osiągniętego w roku 2009, mieści się w granicach ustawowych i pozostaje we właściwej proporcji do charakteru czynu powoda, stopnia zawinienia oraz skutków naruszenia.

Mając powyższe na uwadze sąd apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto na podstawie 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda, jako przegrywającego sprawę. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w stawce minimalnej.